

Tekster: *2 Mos 33,18-23, Rom 12,[6-8]9-16a, Joh 2,1-11*

Salmer: Vejby 9.00

4 Giv mig gud

884 Fordi han kom

68 Se hvilket menneske

24 En vej eller anden

Lihme 10.30

4 Giv mig Gud

289 Nu bede vi den Helligånd

884 Fordi han kom

68 Se hvilket menneske

24 En vej eller anden

Den fortælling, vi har hørt i dag, har været en torn i øjet på mange alvorlige mennesker. For helt ærligt: hvordan kan vorherre dog finde på at bruge sine himmelske kræfter på noget så ikke bare overflødigt, men ligefrem skadeligt som at skabe vand om til vin?

Samtidig er det en af de mest glade fortællinger i evangelierne og en fortælling med en god del humor i. Alene det lille spil mellem Maria og Jesus. Moderen der i stolthed over sin søn prøver at få ham til at tage affære. Og Jesus selv, der som den voksne søn lidt irriteret svarer: "Jeg kan godt selv finde ud af det, mor!" Og selve situationen: festen der er ved at gå i vasken og blive til en pinlig affære, men som ikke bare reddes, men i kraft af den gode vin

ligeftrem hæver sig op over alle andre fester og ender med at blive det mest kendte og berømte bryllup af alle.

Og så er det dog slet ikke det, der er det centrale. Det, der er centrum, det det hele drejer sig om, det er det forunderlige og ubegribelige, at bedst som det ser ud som alt er forbi, så vælger livet og glæden frem. I sig selv kunne det jo være os lige meget, om et bryllup for 2000 år siden blev en fiasko eller ej. Men nu er fortællingen om brylluppet i Kana netop ikke fortalt for at orientere os om denne specielle hændelse alene. Forvandlingen af vand til vin er et tegn hører vi, en åbenbaring af Jesu herlighed for os. Fortællingen om forvandlingen af vand til vin ved brylluppet i Kana får sin mening og betydning ved at pege hen på underet over alle undere: Jesu opstandelse fra de døde.

Der kom et tidspunkt, da Jesu disciple oplevede, at nu var festen virkelig forbi, ikke bare fordi der ikke var mere vin, men fordi der slet ikke var noget at glæde sig over mere. For nu var han, der havde været centrum i deres fællesskab, kilde til al glæde og den trygge klippe midt i al angst og uro, han var død på et kors. Det der havde fyldt deres liv, det der havde fået dem til at bryde op og forlade hjem og familie, det havde vist sig at være en tom illusion, og nu var der ikke andet end død og mørke og angst tilbage. Og da var det det skete. Da var det, at lyset brød frem, at glædeslatteren bølgede frit igen, for Jesus var opstået fra de døde.

Og det har betydning for os på en helt anden måde end forvandlingen af vand til vin har. For vi kommer nok aldrig til at opleve at være til bryllup sammen med Jesus, ikke her på jorden i alt fald. Men vi kommer alle til at opleve, at vi skal dø. Vi skubber det

fra os og lader være at tænke på det så længe som muligt. Og alligevel er det der, som det fuldstændigt sikre og uomgængelige slutpunkt i vores tilværelse. Men da er det evangeliet fortæller os, at når vi står ansigt til ansigt med vores død, så står vi der ikke alene. For Jesus er gået i forvejen for os for at være hos os netop der og slå døren op for os ikke til mørke og ingenting, men I til liv og glæde i evighed hos Gud.

Det er det centrale perspektiv i evangeliet som helhed. Og det er det, tegnene i Johannesevangeliet peger på.

Når det er sagt, så er der derudover nogle temaer, som melder sig, når vi hører fortællingen om underet i Kana.

Der er for det første episoden med Maria og Jesus. Maria er inviteret med til festen, hører vi og dernæst fortælles, at også Jesus og hans disciple var med. Maria er helt tydeligt ikke med på grund af sin forbindelse med Jesus. Det er *hende*, der er inviteret, og så har Jesus og disciplene for resten også fået lov at være med. Jeg forstår det på den måde, at festen foregår i Marias familie, til nød hos hendes venner, men i alt fald inden for Jesu mors nærmeste kreds. Maria har en primær interesse i at Jesus bruger sine helt særlige evner til at hjælpe her, for man skal hjælpe sine nærmeste, det er ikke bare en jødisk regel, men en uskreven regel i de allerfleste menneskelige samfund. Og Jesus er jo ikke bare en omvandrende rabbiner og helbreder. Han er også Marias søn. Så selvfølgelig skal han hjælpe sine egne. Men det betyder åbenbart ikke noget for Jesus. Han afviser brysk sin mor med ordene om, at hans time endnu ikke er kommet. For så alligevel straks efter, at bruge sin guddommelige kraft til at skaffe vin til festen. Hvorfor siger han

først nej for så straks efter at gøre netop det, han har sagt nej til? Måske peger fortællingen på et problem, Jesus har haft med sin hjemegn. De tre første evangelier, fortæller hvordan Jesu bysbørn i Nazareth bliver vrede over, at han fører sig frem som undergører og alligevel ikke vil gøre noget under netop hos dem. Men hvorfor fremskaffer han så alligevel vinen? For at afsløre i et glimt, at med ham skete det helt ubegribelige, at altings skaber i ham er til stede i verden! I det lys fortæller historien os, når vi ikke kan forstå, at ulykker og sygdom også kan ramme os, som er Jesu nærmeste i dag, hans kirke på jorden, at nej: Jesu time er ikke kommet endnu, hvor han gør alt godt alle. Men han er her ikke desto mindre i sin kirke med den kraft, der skal gøre alt godt. Han er her i kirkens forkyndelse og sakramenter, for at vi skal tro ham og hente mod til fortrøstning i håbet om, at den glæde han lod bryde frem i enkelte etgn den en gang skal fylde alt.

Og så til sidst. Han skaber vand om til vin. Vand er ellers en udmærket drik. Men vand signalerer dagligdag. Vin signalerer glæde og fest. Og helt bortset fra det under Jesus gjorde ved brylluppet i Kana, så forvandler han også vore liv fra hverdag til fest i det øjeblik han gør sig til en sådan virkelighed i vore liv, at vi ser os selv som Guds mennesker, der har alt godt i vente, fordi vi hører til hos Gud i hans evighed, og fordi det aldrig nogensinde hverken i liv eller død skal tages fra os.

Igen. Vi ville gerne have, at det skulle være åbenlys virkelighed for os alle. Og vi kan måske også gribes af utålmodighed eller af tvivl, fordi det er så svært at se, dette med at Gud elsker os ud over alle grænser og aldrig slipper eller forlader os. men så må vi jo lytte til fortællingen igen om at Jesus, selvom hans time ikke var kommet,

alligevel med et ord formåede at redde en fest, der var ved at gå i vasken. Og når hans time kommer, om ikke før, så vil han også fylde vore liv med fest og glæde i evighed.

Amen.